

Det er kun kommet frem i et Øjeblik, da Finanslovgivningens Nederlag i øvrigt var afgjort. Med Henhyn til denne omtalte Rejsteori ønskede jeg at gøre opmærksom paa en let i Dine faldende Misforstaaelse. Det er blevet sagt, at denne Rejsteoris Anvendelse betød kun, at man derved slog fast, at ingen ubevilget Udgift kunde afholdes. Nej, mine Herrer, det er ikke det, som ligger i Rejsteorien som saadan. Denne i og for sig forfatningsmæssigt sikre Grundsatning, at ingen ubevilget Udgift bør og kan afholdes, har faaet sit nærmeste konstitutionelle Udtryk ved den midlertidige Finanslov. Deri ligger den. Naar man ikke kan enes om en Finanslov, hjælper man sig med den midlertidige. Og jeg maa indstøde den Bemærkning til det ærede Medlem for Ringløbing (S. C. Christensen), at naar han udtalte, at han over for Forliget havde næret Tvivl om, hvad der skulde ske, naar den 1ste Juni oprandt, maatte han kunne have svaret sig selv, at de midlertidige Finanslove jo aldrig nogen Sinde have været anderledes affattede end saaledes, at de gjaaldt for et vist bestemt Tidsmaal. Det var altsaa slet ikke noget nyt, man i saa Henseende kom ind paa. At midlertidige Finanslove maatte forlænges, naar der var Brug for en Forlængelse, har jo ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) med stor Ætze gjort gældende forleden. Jeg nægter heller ikke, at jeg glæder mig ved, at det ogsaa slaas fast i dette Øjeblik, at naar Tiden udløber den 1ste Juni, uden at en Finanslov er tilvejebragt, have vi den midlertidige Finanslov at falde tilbage paa. Men det er altsaa i den midlertidige Finanslov, at den grundlovsbestemte Regel, at ingen ubevilget Udgift kan afholdes, har faaet sit Udtryk. Paa Basis af denne Sikkerhed, paa Basis af, hvad jeg vil kalde dette konstitutionelle Rygstød, forhandler man saa Partierne mellem, Regering og Rigsdag, mellem om, at tilvejebringe en Forstaaelse om Finansloven. Først naar man i denne Forhandling opgiver Svret, naar Forhandlingen intet fører til, er det, man kan hjælpe sig med det, der her foreslaas, hvor man har givet Afkald paa sine Ønsker fra begge Sider. Formaliter betyder dette altsaa i Virkeligheden Forhandlingernes Stranding, Forhandlingernes Niastø. Psykologisk er der den Tilfredsstillelse, som betyder noget, i alt Fald for visse Naturer, at man kan ikke saa sine egne Ønsker opfyldte, kan man i alt Fald have den Fornøjelse at hindre andre i at faa deres opfyldte.

Men jeg vil gerne betragte denne Sag mere fra det konstitutionelle Standpunkt og

sammenligne det, man altsaa har givet Udtrykket Rejsteorien, med den midlertidige Finanslov. Jeg vil da gøre de Herrer opmærksomme paa, at der er en væsentlig Forskel i den midlertidige Finanslovs Favør i konstitutionel grundlovmæssig Henseende. Den midlertidige Finanslov er nemlig affattet saaledes, har et saadant Indhold, at den ikke er tilfredsstillende til nogen Side, og allermindst da for Regeringen. Den indeholder altsaa en overordentlig stærk Opfordring, jeg vil sige et stærkt Tryk paa alle Parter til at enes om en Finanslov. Men hvad er Tilfældet med den Udvej, vi i dette Øjeblik vælge? Det er netop det modsatte. Den indeholder snarere en Præmie for at skilles end for at enes. Thi bliver det konstitutionel Praksis hos os, at vi lar for lar, som vi have gjort i to lar, enes om en barberet Finanslov, hvad bliver saa Følgen? Det maa blive den, at begge de stridende Parter af begge Rigsdagens to Afdelinger i Fremtiden indrette sig derefter. Det, det da gælder om, er at stryge de Bevillinger, som man ved, det modsatte Parti sætter Pris paa, saa at man derved kan vente at sætte sin Vilje igennem. Det er altsaa det stik modsatte. Medens den midlertidige Finanslov har det store Tryk paa Rigsdagen og Regeringen til at enes om en grundlovmæssig, virkelig endelig Finanslov, indeholder de barberede Finanslove, som kaldes Rejsteorien, en Præmie paa det modsatte, nemlig paa, at man lidt efter lidt kommer til at skilles mere og mere fra hinanden, saa at det bliver vanskeligere og vanskeligere i Fremtiden at faa en Finanslov gennemført. Lad mig endvidere spørge om den parlamentariske Betydning. Det er jo klart, at naar alle Partier afvisere ved at opgive deres Ønsker, bliver Regeringen fritaget for sit parlamentariske Ansvar, ingen vil nogen Sinde kunne bebrejde en Regering, at den er nøjedes med det Resultat, som begge Rigsdagens Afdelinger høje sig for. Regeringen har ingen Vanskelighed i den Henseende, thi administrativt set kan der lettere regeres med den barberede Finanslov end med den midlertidige. Hvad er det, man herved gør? Man gør et Skridt for at pille den parlamentariske Spire ud af vort Finanslovsliv, ud af vort Forfatningsliv. Jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at afdøde Folketsmand Berg aldrig vilde have givet sit Samtykke til Gennemførelsen af en saadan Praksis. Dertil var han en alt for positiv Natur.

Men endelig, partipolitisk set, hvem er da interesseret i denne Afgørelse? Jeg tror, alle ville være enige i, at først og fremmest Regeringen er fritaget for hele sit